

Arrest

nr. 123 738 van 9 mei 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 18 januari 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van 22 november 2013 tot intrekking van verblijf en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 23 januari 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 maart 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CHATCHATRIAN, die *loco* advocaat G. VERGAUWE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. SEMENIOUK, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 23 februari 2012 werd het huwelijk tussen verzoeker en mevr. Y door de rechtbank van eerste aanleg te Gent vernietigd als zijnde een schijnhuwelijk.

1.2. Op 27 september 2012 werd verzoeker ambtshalve afgevoerd.

1.3. Op 22 november 2013 trok de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie het verblijf van verzoeker in en tevens werd een beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) genomen. Deze beslissing werd op 10 januari 2014 aan verzoeker betekend. Dit zijn de bestreden beslissingen:

“Betrokken vreemdeling verkreeg een F kaart op basis van gezinshereniging met zijn Belgische echtgenote YF met wie hij huwde op 19.10.07. Hij diende een visumaanvraag in tot het bekomen van een visum type D op basis van het toenmalige artikel 40 van de wet van 15.12.1980 op 28.02.08. Dit werd hem toegestaan op 03.06.2008. Hij werd ingeschreven in het vreemdelingenregister op 03.07.08 en verkreeg zijn F kaart op 28.07.09

De rechtbank van eerste aanleg te Gent vernietigde op 23.02.2012 (ref AR 12/107/A) het huwelijk tussen G en Y als zijnde een schijnhuwelijk en bevond het dus strijdig met de internationale en Belgische openbare orde.

De betrokkene heeft de Belgische procedures tot gezinshereniging misbruikt gezien hij in werkelijkheid niet de intentie had om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan met een Belgische onderdane. Zijn frauduleuze intentie blijkt duidelijk uit voornoemd vonnis.

Als een gevolg van het algemeen rechtsprincipe 'fraus omnia corrumpit' wordt zijn verblijfsrecht in het Rijk ingetrokken...“

2. Over de ontvankelijkheid

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

In casu werd aan verzoekende partij bevel gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° en 3° van de vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°. 2°. 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven.”

In casu werd de tweede bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 2° en 3° van de vreemdelingenwet genomen om reden dat de verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

Enkel indien de hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend, en het bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, kan de gemachtigde van de staatssecretaris op een wettige wijze beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven aan de betrokken vreemdeling.

In casu werpt verzoekende partij geen schending op van een hogere rechtsnorm.

Een eventuele vernietiging van de tweede bestreden beslissing kan de verzoekende partij derhalve geen enkel nut opleveren.

De Raad besluit dan ook dat het annulatieberoep onontvankelijk is wegens gebrek aan belang in de mate dat het gericht is tegen de aan verzoekende partij betekende beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan:

“Schending van rechtsnormen afgeleid uit het beginsel van behoorlijk bestuur, de motiveringsplicht, fairplay met inbegrip van recht van verdediging, rechtszekerheidsbeginsel, zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. Het bestuur wordt in zijn handelen verplicht deze beginselen te hanteren en te respecteren. Zo niet volgt als sanctionering, de schorsing of de annulatie van de administratieve rechtshandeling (A. VAN MENSEL, Het beginsel van behoorlijk bestuur, Mys & Breesch, Gent, 1997, p. 4 e.v.). De Fairplay-norm beoogt een correcte behandeling van de burgers door de administratie. De overheid mag zich niet van onfatsoenlijke middelen bedienen om de burger in het verkrijgen van zijn recht te verhinderen door o.m. het achterhouden van relevante gegevens of het verstrekken van onjuiste gegevens of het handelen met overdreven spoed (SUETENS L.P., Algemene beginselen van behoorlijk bestuur in de rechtspraak van de Raad van State, T.B.P., 1980, 85). De Dienst Vreemdelingenzaken speelt in casu geen eerlijk spel. Verzoeker was onwetend nopens het tussengekomen verstekvonnis gewezen door de rechtbank van eerste aanleg te Gent. Middels onderhavige beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken kon verzoeker kennis krijgen van het tussengekomen verstekvonnis. Gelet op het ontbreken van de betekening is dit vonnis geenszins definitief. Verzoeker stelt vanzelfsprekend rechtsmiddel in om deze precaire situatie om te buigen. Verzoeker wenst tevens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te attenderen dat zijn recht van verdediging is geschonden. Hij werpt miskennis van zijn recht van verdediging op en wenst zijn rechten te vrijwaren. De overheid dient verantwoording af te leggen voor zijn bevoegdheidsuitoefening in een concrete situatie. De concrete situatie ligt deels in de feiten, deels in het recht. Het is de overheid niet toegestaan om irrationele beslissingen te nemen. De beweegredenen van de Dienst Vreemdelingenzaken is onbegrijpelijk. Zij verwijst naar het vonnis dat niet kracht van gewijsde heeft verkregen. De beslissing vloeit voort uit een gebrekkige binding met de relevante feiten. De grondslag van deze beslissing is gebaseerd op een rechterlijke vonnis dat niet al s een eindvonnis kan worden aanzien. De bestreden beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken is willekeurig genomen. Zij is in casu niet gedragen door motieven die rechtens en feitelijk aanvaardbaar zijn. De bestuurshandelingen moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd. Zij moet bovendien afdoende zijn. De in de bestreden beslissing aangereikte motieven dragen de motivering niet voldoende. De loutere verwijzing naar een zogemeend schijnhuwelijk kan niet afdoende worden aangemerkt. De gebrekkige motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken kan niet aan de formele motivering beantwoorden. De toepasselijke rechtsregels worden onjuist aangereikt. De juridische regels stroken niet de presentatie door de Dienst Vreemdelingenzaken. De bestreden beslissing is niet zorgvuldig voorbereid. Nochtans moet het bestuur volledig zijn ingelicht over alle belangrijke elementen die een beslissing kunnen beïnvloeden. De Dienst Vreemdelingenzaken is kennelijk niet volledig op de hoogte van de feiten. De vaststellingen van de feiten zijn niet juist en/of volledig. Het verstekvonnis heeft thans geen kracht van gewijsde. M.a.w. is er op dit ogenblik geen sprake van een definitieve rechterlijke beslissing lastens verzoeker. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft overduidelijk een overhaaste beslissing genomen dat ten koste is gegaan van een juiste en volledige vaststelling van de feiten. Een redelijk denkende overheid zou nooit tot een dergelijke beslissing zijn gekomen. Het stoelt niet op een correcte feitenvinding.”

3.2. Verzoekende partij haar kritiek bestaat er in hoofdorde uit dat de gemachtigde ten onrechte zou stellen dat het huwelijk nietig verklaard werd door de rechtbank van eerste aanleg te Gent. Verzoekende partij meent met name dat dit vonnis bij verstek werd gewezen en stelt dat zij hiertegen nog verzet zal aantekenen. Het vonnis zou derhalve nog niet in kracht van gewijsde zijn getreden. Verzoekende partij voegt bij haar inleidend verzoekschrift nog een kopie van een ontwerp van de dagvaarding in verzet.

Uit lezing van het vonnis van 23 februari 2012 van de rechtbank van eerste aanleg te Gent waarbij het huwelijk nietig werd verklaard als zijnde een schijnhuwelijk, blijkt immers dat het vonnis op tegenspraak werd verleend conform artikel 735, § 5 van het Ger.W. Artikel 735, § 5 van het Ger.W. bepaalt:

“De bepalingen van dit artikel gelden onverminderd de regels inzake verstek. Wanneer echter, in geval van onsplitsbaarheid van het geschil, een of meerdere partijen verstek laten gaan en ten minste een partij verschijnt, is dit artikel van toepassing op voorwaarde dat elke niet verschenen partij bij gerechtsbrief door de griffier opgeroepen wordt op een zittingsdag bepaald op een nabije datum, waarop een vonnis op tegenspraak zal kunnen worden gevorderd. De oproeping neemt de tekst van deze paragraaf over.”

Verzoekende partij werd bij gerechtsbrief van 18 januari 2012 opgeroepen op de zitting van 23 februari 2012, doch verscheen daarop niet, evenmin werd zij vertegenwoordigd.

In toepassing van artikel 735, § 5 van het Ger.W. werd het vonnis dan ook op tegenspraak gewezen. Verzoekers betoog dat er sprake is van een verstekvonnis waartegen hij nog verzet kan aantekenen, mist derhalve juridische grondslag.

Aangaande de kopie van een ontwerp van de dagvaarding in verzet, die de verzoekende partij voegt bij haar inleidend verzoekschrift, stelt de Raad vast dat het ontwerp geen datum en handtekening bevat. Het kan dus hooguit dienen als begin van bewijs. Aangezien verzoeker niet aantoonde dat hij daadwerkelijk dagvaarding in verzet heeft gedaan, wordt hij niet gevolgd in zijn betoog.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van de door hem opgeworpen beginselen van behoorlijk bestuur.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen mei tweeduizend veertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC